

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrence 12. Vsi listi mora biti frankiran. Rokopisi se ne vračajo.

Inzerati (razne vrste naznanila in poslanice) se zaračunajo po pogodbi; pri kratkih oglaših z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inzerate prejema uredništvo, ulica Torrence 12.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Edinost.

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1 uri popoldne.

Cena za vse leto s prilogo 7 for., za pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for. 75 nov. — Edinost brez priloge stane za celo leto 4 for., za pol leta 3 for., za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posamezne številke se dobivajo pri uredništvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

V edinosti je moč.

Prihodnja vojna v številkah.

Vojno - in finančno-statistična studija, dr. Albert Schaffle, c. kr. avstrijski minister iz službovanja, Tübingen 1887.

(Konec)

Tam, kder ima Evropa splošne interese braniti, niti se misliti ne more, da bi Rusija mogla zmagati vse ostale države. *Veliko bližje je angleška samovlada na sredozemskem morju in na suezskem prekopu in proti tej Angležkej nam je pomoč Rusije neobhodno potrebna. Središče spletk je v Aleksandriji, ne v Carigradu, ker je prvo mesto bližje suezskemu prekopu, kakor Dardanelam, bližje malej Aziji, kakor Balkanu. (Str. 23.)*

Žaleti je celo, da bi mogla Rusija svobodno skozi Dardanele, ali da bi imela vojno luko v egejskem morju in to v varstvo proti angleški brezobzirnosti, kajti *rusko brodomarje bi okrepilo ostale vlasti proti Angležkej. (Stran 22.)*

Popolnoma prosta pot vojnih ladij vseh narodov, tudi Rusije, skozi Dardanele, to je prav tako majhna nevarnost za vojno, kakor vsem vlastim splošno dovoljeni prehod suezkega prekopa (str. 21).

Kako smo vendar morali mi starejši popustiti naše predsodke! pravi Schaffle. Leta 1854 smo mislili, da moramo vsi pomagati Angležkej proti Rusiji, in danes propuša Gladstone Turčijo svoji osodi. . . . Ali se še bolj strezemo. Nam — Avstrijem in Nemcem — ni treba bojevati se za Angleško proti Rusiji, ampak samo za se in to dosežemo, ako znamo z Avstrijskimi in balkanskimi Slovani prav postopati (str. 23.)

Krivo nasprotovanje Avstrije Rusiji v Bolgariji na življenje in smrt bila bi prava nesmisel, dokler sta odprta Donava in pot v Solun. Vojna

Avstrija za Angleško pa bi bila še mnogo nepojmljivija, kakor je bila oborožena »neutrlnost« leta 1854. kajti nastopki one osamljenosti so se pokazali leta 1859 in 1866. *Avstrija in Rusija pa bi storili na svojih narodih hudodelstvo brezpotrebnega žrtovanja ljudi in milijard.*

Schaffle pravi, da je beseda »razoroženje« eden najbolj brezmiselnih izrazov, kateri so se od davna iznašli.

Najvišjemu razvitku vojne moči smo precej blizu. — Od tod naprej je zajamčen mir samo po mejsebo nim spoštovanju evropskih narodov, kateri bodo znali stavljati splošne interese pred posamezne. Ko se pa pomiri mejnarodni srd, potem je tudi mogoče pomanjšanje vojne moči. Do tedaj pa imamo samo dve praktični nalogi, da ohranimo mir in sicer: prvič, da so vse države, tudi one, koje ne mislijo na vojno, na isto vendar pripravljene in tako vsak masševalni boj ali zabranijo ali pa zadnjikrat in poslednjikrat pobijejo in drugič, da spoznajo v vsej svoji ničevosti krivo misel evropskih narodov, da se more orijentalsko prašanje samo z orožjem rešiti. (Str. 20.)

Tako govori Schaffle. Mi pa ponavljamo svojo najtoplejšo zahvalo za to najnovejšo državno-učenostno delo slovečega nemškega učenjaka, ter kličemo vsem našim bratom Slovanom trikrat: Veselite se, veselite se, veselite se; radujte se nad pl. Hardtmannom, radujte se nad Schafflem in da smo pravični, radujte se tudi nad škotskim učenjakom Mackenzie-Wallace, kojega krasno delo »Russia« (prevedeno tudi v nemški in francozki jezik) je gotovo veliko pomagalo, da se širi pravo menenje o Rusiji in splošno o Slovanih, kajti resnici se ustavljati nikdo ne more;

ona stopi enako toplemu solnčnemu žarku led sovraštva in sebičnosti.

Predsodki, v katerih je po nekakem vkovana Evropa nasproti Slovanom v obče in še posebno nasproti Rusiji, v istini so na sramoto devetnajstemu stoletju in kažejo, da so nekateri krogi, posebno pa židovsko-afaristični, z vsemi le mogočimi sredstvi javno menenje na ta način korumpirali, da bode najbrže še treba iznenadenj, predno se v obče pripozna Slovanom ona velikanska kulturna naloga, katero v resnici imajo in katero bodo izvršili kljub vsemu naporu in šovinizmu nekaterih Nemcev, posebno pa avstrijskih Velikonemcev in Madjaronov.

Mi se moremo stalno zanašati na našo bodočnost in tedaj še enkrat: »Radujmo se!« X.

Politični pregled.

Notranje dežele.

Iz poslanske zbornice državnega zbora. Seja 18. t. m. Začasni proračun za meseca april in maj, in zakon za pokritje na Avstrijo spadajočega dela 52½ mil. kredita so bili brez ugovora v drugem in tretjem, in bankna predloga v tretjem čitanju sprejeti. Poprej je izjavil dr. Rieger, da se on i njegovi somišljeniki, če glasujejo v tretjem čitanju za bankno predlogo, morajo zavarovati proti temu, da so zapustili stališče gledé poliglota teksta na bankoveih. Potem se je nadaljevala razprava o zavarovanju delavcev za primerljaj bolezni. Paragrafi 36, 38-41 so se sprejeli brez promembe, paragraf 37 pa se je na odsek zavrnol, da ustno o njem poroča. — Poslanec Türk je predlagal, naj se na kakem otoku naseljujejo kaznovanci, a ta predlog ni našel zadostne podpore. Minister za deželno bran je odgovoril na Mengerjevo interpelacijo gledé preskrbovanja vojakov od podjetnikov. — Poslanec Luzzato je interpeliral glede protrganega prometa pri Trstu.

Neki večer, ko je šel z nekega kraja, sreča ga zopet Rozika, katere se ga je zelo ustrašila, a vendar je rada govorila z njim, kajti ljubila ga je, dasiprav je vedela, da je nemogoče, da bi kdaj bila njegova. Zopet jej je ponovil svoje želje in jo prosil, naj ga ljubi.

»Ni mogoče«, rekla je: »Konrad, ti pojdeš v vojake in tam pozabiš mene in ko se vrneš, ne bodeš me hotel več poznati, izvoliš si drugo nevesto in meni ne bi ostalo družega, kot sramota od vsega tega.«

»Ne!« odgovoril je Konrad. »Nikdar te ne pozabim, Bog naj me kaznuje, ako bi to storil, s tem, da se ne loči kost od kosti po mojej smrti, ako ne bodeš ti moja nevesta.«

Te besede je izgovoril mladenič z posebno gorečnostjo v prevelikej slepej ljubezni. Ni pomislil, kaj je obljuba. Kajti sklenol je vse storiti, samo da bi dobil Rozino srce. To je tudi dosegel, poslušajmo dalje:

Spomladi tistega leta je bil mlinarjev Konrad potrjen v vojake. Zelo je bil žalosten, ker močno se je zaljubil v zalo Roziko. Pa tudi ona ni mogla živeti brez njega. Mnogo krasnih večerov je prebudel pod njenim oknom, kjer sta se pogovarjala o srečnej, a pogubnej ljubezni.

Konrad je bil od tistega časa vedno žalosten in otožen, družega ni mislil, kot na svojo Roziko. Najraje je bil vedno le sam, bodi si v mlinu ali drugje. Vedno

Seja 21. t. m.: Minister za poljedelstvo je odgovoril na interpelacijo zastran ljubenske rudarske akademije in rekel, da je v akademiskem zakonu zares določba, da slušatelji ne smejo biti udje nobene »buršenshaft«, sicer se izključijo iz akademije. Vlada je to ostro določbo dala zaradi izgrediv pri zadrukah rudarskih akademikov, ki so vzbudili splošno pozornost in so tega učilišča dobremu imenu škodovali. — Trgovinski minister je odgovoril na interpelacijo poslanca Luzzatto, zastran prometnega pretrganja Trsta z notranjimi deželami ter rekel, da so brzojavne in poštne uprave storile vse, da prometne ovire pri Trstu odstranijo, da je bil promet dalj časa ustavljen, tega je krivo le posebno neugodno vreme. — Poslanec Schwab je predlagal, naj zbornica pretresa, zakaj se je zaplenil zapisnik liberške trgovinske zbornice, a njegov predlog je bil zavrnjen.

Poslanec Bendel je interpeliral ministra notranjih stvari, ali vlada smatra razmere na Ceskem, vzlasti v Pragi, glede javne varnosti za Nemce sedaj za nevarniše, nego v prejšnjih letih, ker se je slovesni obhod nemškega »Turnvereina« v Pragi prepovedal, in kako vlada more to opravičiti. Potem se je nadaljevala razprava o zavarovanju delavcev za primerljaj bolezni. Nasproti poslancu Adamku je dvorni svetovalec Steinbach opazil, da so prometne blagajnice z okrajnimi bolniškimi blagajnicami v nekem nasprotju, mora se tedaj za to skrbeti, da se mej obema doseže porazum. Paragraf 42 se potem sprejme brez promembe. Potem se je ustno poročalo o paragrafu 87, ki se je v zadnji seji odseku zavrnol i na zadnje se sprejel odsekov predlog, glede razširjenja okrajnih bolniških blagajnic na delavce pri kmetijah in gozdnarstvu.

Vnanje dežele.

Bolgarsko prašanje. Iz Carigrada se 18. t. m. poroča v »Polit. Corresp.«, da je kapitan Nabukov, provzročitelj lanskega upora v Burgasu, nabral v carigradske okolice sto mož, mej katerimi je več Črnogorcev, da z njimi udari v vslednjo Rumelijo in povzroči upor. Turške oblasti opazujejo to četo in so to raznanile vladi v Sredec. — Iz Sredca 18. t. m.: Zankovci so bili izpuščeni iz zapora. Karavelova i

je bil zamišljen. Mlinar je opazil kmalo spremembo na svojem poprej vedno veselcu sinu. A vedeti ni mogel, kaj mu je. Zato ga enkrat skrbno vpraša, kajaj je vedno tako otožen. Prestrašil se je Konrad, ker vedel je, da je oče opazil nekaj nenavadnega na njem.

»Zakaj me to prašate, oče?« reče Konrad, »meni ni nič, saj sem vedno vesel, kakor sem bil poprej.«

»Morebiti se bojiš vojaškega stanu?« reče dalje mlinar. »Ne boj se, uže prebiješ, če bode Božja volja«, tolaži mlinar svojega sina, meneč, da iz strahu pred vojaškim stanom izvira otožnost Konrada. Seveda, mlinar ni videl v srce svojemu sinu, da je pa Konrad zaljubljen, na to še misliti ni mogel.

Hitro je mineval čas in približala se je otožna jesen in z njo čas, v katerem je moral vzeti slovo Konrad od svoje zale, cvetoče Rozike. Predzadnji dan je bila nedelja, lep jesenski dan, sicer je bilo megleno, a vendar prijazno. Ljudje so odhajali k popoldanskej službi Božjej; tudi Konrad zapusti hišo in odide, ali ne v cerkev, ampak šel je po slovo k hišici, v kateri je bival njegov zaklad, zala Rozika. S teškim srcem, kakor še nikdar, stopal je danes. Kajti vedel je, da ga čaka britkostno in žalostno slovo od svoje drage. Zato se pa tudi ni dosti menil za ljudi, ki so ga s pozdravi ogovarjali. Ko je prišel v drevored, začel je počasneje stopati. Tako je dospel počasi po vlažnej

PODLISTEK.

Obljuba dela dolg.

Živel je bogat mlinar v nekej vasi. Imel je sina imenom Konrad. Konrad je bil dober sin, spoštoval je očeta ter ga slušal. Oče je pa tudi ljubil svojega sina. Mladenč je postal vedno krepkejši in spolnil je uže 18 let.

Poleg vasi je bil jelov gozd, potok je šumjal mimo njega ter se razlival v reko pri mlinu. Blizu gozda pri malem studencu je imel neprimožni Andrej svojo hišico in vrtec poleg nje. Živel je sicer revno, a pošteno z svojo hčerko Roziko. Rozika je bila pošteno, zalo in ponižno dekle. Vse lepe dekliške kreposti so bile združene v njej. Matere kazale so jo v zgled svojim hčeram. Zato so jo pa vsa dekleta močno zavidala. Marsikateri mladenič imel bi se bil za srečnega, ko bi bil vedel, da njemu cvete ta cvetica. Marsikdo je pogledal za njo v nedeljo iz cerkve grede, rekoč: »To ti je dekle, kras vse fare.«

Tudi zgoraj omenjeni mlinarjev Konrad je začel sanjati pogubne sanje ljubezni. Mnogokrat bil bi jo rad ogovoril, ko jo je pa srečal, ni si upal, kar je želel, ker imel je mnogo vzrokov.

Neki dan se mu je ponudila prilžnost, katere je uže dolgo želel. Ko je bil

sam v mlinu, prinesla je zala Rozika žito v mlin. Dolgo sta se pogovarjala o raznih stvareh. Mladenč je vedno govorico obračal tako, da bi mu bilo mogoče zvedeti njene misli. Pa ni mu bilo mogoče dolgo zvedeti pravega. Tesno mu je bilo pri srcu, kakor je navadno v takem položaju, nemirno mu je bilo srce, ker Rozika se je uže odpravljala domu, njemu pa še vedno ne pride prava beseda iz ust. Na posled se pa osrči in naravnost razloži dekletu svoje srčne želje. Neizrečeno se je ustrašila, ko je zvedela njegove misli. Naznanila mu je velikanske zadrege, katerih ni mogoče jima prekoračiti. Razložila mu je, da to ni mogoče, ker on je bogatega mlinarja sin, ona pa je le ubogega Andreja hči, ki nema družega razen slabe hišice in vrtea, katerega ona podedova. Pa tudi njegov oče bi gotovo ne dovolil v to, ko bi zvedel. »Spoštujem te«, rekla je, »pa to ni mogoče, pozabi na vse to, ti lahko dobiš bogato nevesto, ki prinese bogastvo v hišo, ne pa uboštva, kakor bi ga jaz.« Močno ožalosten je poslušal Konrad te besede pametne deklice, spoznal je, da je res tako, kakor govori dekle, a slepa strast ljubezni ni mogla ugasniti več v njegovem srcu. Rozika se poslovila od njega in odide hitro domu, toda z nemirnim srcem.

Pa tudi Konrad ni mogel nikakor pozabiti tega, kar je razodel deklici. In težko je čakal, da bi prišel zopet v dotiko z Roziko.

njegove pristase pa so še pridržali v zaporu.

V Plovdivu so napravili poslanci vzhodnje Rumelije tabor in sklenolo se je, da bodo neodvisnost zedinjene Bolgarije pri vseh okolištinah branili ter se je osnovala zveza rodoljubov, ki je izvolila 24 udov v odbor, kateremu je načelnik dr. Čomakov. Temu odboru se je naročilo, naj dela zoper notranje in zunanje sovražnike.

Novejša poročila iz Petersburga zanikujejo, da so pri namišljenem napadu na ruskega cesarja udeleženi ustavaši, ampak trde, da so carja hoteli umoriti nihilisti. Ustavaši so celo izdali proglas, v katerem določeno obsojajo taka sredstva. Ta proglas je neki v Petersburgu vzbudil veliko pozornost. — Drugo poročilo iz Petersburga pravi, da je izvrševalni odbor nihilistične stranke, „Narodna volja“, carju Aleksandru poslal pismo, v katerem naznanja, da je odbor carja v seji 27. februarja obsodil k smrti, in da je petdeset udov te stranke dobilo ukaz, to obsodbo izvršiti. — Tretje poročilo pravi, da je bilo 14. t. m. več nihilistov, ki so imeli sejo, zasačenih in zaprtih, in da je policija pri tej priliki dobila mnogo nihilističnih pism. Nad tristo nihilistov izmed vseh stanov so spravili pod ključ, mej temi je tudi nihilistični vodja Leon Hartmann iz Londona. On je prišel pred petimi tedni skoz Belgijo in Avstrijo na Rusko ter je tu vodil priprave za napad na carja.

Papež je 19. t. m. poslal Galinbertija z dvema tajnikoma v Berlin, da nemškemu cesarju izroči papeževo lastno-ročno pismo, v kateremu mu papež čestita k devetdesetemu rojstvenemu dnevu.

Nemški cesar te dni sprejema poslanca raznih vladarjev, ki mu čestitajo k devetdesetemu rojstnemu dnevu; 21. t. m. so bili v posebnej avdienci sprejeti: papeževi poslanci, potem poslanci Portugalske, Španije, Holandske, Srbije, turškega sultana in japonskega cesarja.

Italijanska vlada je poslala brigadirja Saletto, ki je poprej bil poveljnik v Masavi, na mesto v Rim poklicanega generala Gené.

Rumunski kralj in kraljica sta 18. t. m. odpotovala v Berlin, da osebno čestitata nemškemu carju.

DOPISI.

Iz Divače, 20. dne marta 1887. [Izv. dop.] Marljivo delovanje tuk. čest. g. župnika in glavnemu otvorenje vilenice. — Pred vsem ne morem našega vrliga gosp. župnika o njegovem jako marljivem cerkvenem oskrbovanju javno zamolčati, kajti, žali Bog, imela ni uže mnogo let divaška župnija njemu enačega dušnega pastirja. Zato je bil pa tudi kot zaslužen mož pred enim letom pri novejši občinski volitvi za občinskega svetovaleca izvoljen.

Prizadeva si polagoma za olepšanje in zboljšanje cerkv. reči tuk. farne cerkve. Napravil je tudi letos pri razdelitvi listov za velikonočno spoved milodaren pobir, in

stezici do stare lipe, pri kateri je bila narejena preprosta klopica. Tu sede na klopi in premišljuje svojo osodo. Na misel mu je prišla srečna vesela mladost in blaga mladeniška leta. Kako mu je bilo veselo srce, ko še ni poznal ljubezni. In danes — vzeti mora slovo od svoje drage, katero je ljubil nad vse. Gledal je v naravo, katera slači lepo pisano obleko, kajti kmalo se zavije v belo odejo, katera jej pokonča in uniči vso krasoto. A narava zdi se mu srečnejša od njega, oblagruje jo, ker ne pozna ljubezni. Po drevju vidi skakljajoče pisane ptice, ki se zvedavo ozirajo na njega. V mislih jih oblagruje, rekoč: Blagor vam, ne poznate ljubezni, srečnejše ste od mene.

Vedel je, da ga uže Rozika težko pričakuje, a vendar ni mogel vstati, ker bilo je zelo ljubo tu samemu, vtopljenemu v tužne misli. Naposled vstane, vedno še močno zamišljen ter koraka proti vrtu; tu ga je uže težko pričakovala njegova ljuba. Pod velikim starim orehom je stala preprosto sestavljena utica, katero je ovijal in senčil širokopernati divji hmelj. V utici pri okrogli mizi je sedela Rozika in v roki držala knjigo. Ko bi ti bilo mogoče, dragi čitatelj, videti, kaj je v knjigi, bil bi se koj prepričal, da ne zanima mladenke danes branje, ampak mala podobica, katera jej predstavlja našega Konrada. Sedaj pa sedaj kanila jej je biserna solzica po cvetočem licu na beli predpasnik. (Dalje prih.)

sicer za napravo novih mašnih bukev. Milostljivi Bog mu tudi za naprej še podeli zdravje in ga nam ohrani še mnogo let.

Imel je tukajšnji občinski zastop pred enim tednom izvenredno občinsko sejo, pri kateri se je razen drugih predlogov važno in nujno prasanje zaradi odločitve glavnega otvorjenja vilenice posvetovalo. Ker pa je občina od dunajskega „Touristenkluba“ po lanskej 10 letnej z divaško katastralno občino sklenenej pogodbi v tej zadevi jako odvisna, zato se je tudi naš čest. gosp. občinski načelnik osebno izrazil, da se ima precej po dokončanem sklepu pismeno naznaniti na Dunaj namenjeno otvorjenje, da ta temu pritrdi.

Ker je pa še nekoliko dela v zboljšanje zunanje in podzemeljske poti dotične jame, zatoraj se namerjava od strani soseseke, da bi se dotična vilenica javno ljudstvu na velikonočno praznike za dva dneva proti plačilu otvorila, kar pa bo že pozneje v rešitev in določitev dunajskega „Turristenkluba“ po nemških časnikih javno naznanjeno.

Še nekaj: Podaril je Njegova visokost, cesarjevič Rudolf, divaškim ubogim 50 gld. pri obiskanju tuk. jame, katere je potem čestiti g. župnik s porazumom cerkvenih starešin mej domačo ubogo šolsko mladino in uboge posestnike razdelil.

V Lokavci 17. marta 1887. [Izv. dop.] — (Razni drobilj.)

Huda zima

K nam prikima.

Ojoj, ojoj! sneg nas je zakadil! Iz doma ne moremo! Burja zunaj tuli, kakor vseh devet in devetdeset „tavžent“ sibirskih volkov in medvedov! Doli raz „Gore“ nam piha silovito, kakor vsi peklenški mehovi! To vam je hujske, nego ples razdraženih valov tam na vašem tržaškem morji. Hū, fiv, br!

Toliko snežene beline, kolikor je je božje nebo v tem tednu nakidalo. vendar se nismo nadejali, Vipavske starine rekajo da tolikega snega ni palo uže 56 let.

Drugi hočejo vedeti, da velik sneg privede dobro letino. Nu, da bi jim to istina bila!

Mrzla mana leži v tolikih kupih, da niti naš Nikica po pisma ne more doli v bližnjo Ajdovščino. Sicer pa tudi pošte ne prihajajo v toli strašnem metežu.

O uboge ve drobne ptice! zagrnolo vam je jedao in palačo. Črni kos si je uže gradil in spletal gnezdo na jelševj rogovi, in privodna božja pastarica je mladim znašala mehko zibelko. Tužna osoda pa tudi mladim nežnim zajčkom! zatisnoli so mrzla očesa pod sneženim zagrnalom.

Izvestno se bodo čule tudi žalostne vesti iz dežele. Sneg se je baje zavalil daleč doli v jug; slišalo se boče tu in tam o nesrečah. Taka nesreča nam priha na misel o Čohi Andreju od Čohov pri Lokavci. V nedeljo zvečer, t. j. 13. t. m. se je vračal v hudem metežu iz Ajdovščine domov. Njegov dežnik so našli nad Hmeljakovo „žago“, o njem pa še danes ni sledu ne tiru. Najbrže je odpoval k svojim — v nebesa brez telesa, nad kojim bodo jadikovali tužni zapuščeni. Tako dela največkrat neizprosljiva osoda na svetu. Samo gorje, beda in vžalje!

Našim ljudem je sneženi belec zamel cesto v gozd. Skoro mine še mnogo tednov, predno pojdejo vozovi po čoke preko „Gore“. Nu, zdaj pa mirno počivajte le-seni vi čoki v svojej gozdnej domovini. Nekoliko počivale pa tudi bodo gostozobate pile na vodah.

Sicer pa gre z lesno kupčijo prav mršavo, od kar vozarijo proti Trstu vlake lesa iz daljne Galicije. To je za slovensko trgovce občutljiva konkurenca. Se zna, galski les je tudi lep, bel in dober kup.

Veste kaj? preskočimo rajši v drug „kapitel“!

Politika in vojna

Čudna je obojna. —

Dandanes skoraj vže vsak čevljarček politizuje; o bodočej vojni sklepa; socialno življenje pretresuje in o nabožanstvu modruje.

Mi Podčevčanje pa se s temi predmeti dosti ne pečemo; časa nam ni za to. Obloženi smo z bolj imenitnim poslom. Politika pa včasih tudi najboljšemu večaku Benetke pokaže in ga v razmotrovanju dobro namaže.

Danes vendar — le spregovorimo besedico o politiki, ker imamo v rezervi še precej materjalnega časa. Čez polje je zgrnena bela plahita; pred hišo je nasute cvetne moke za trideset let; v gozd ne moremo; kljunačev ni, da bi je streljali, — tedaj je najboljša, da pri gorkejši peči sedimo, tobak pijemo, pa v božjem strahu eno „mičkeno“ popolitizujemo.

Začnimo nū! Slovenci bi najraši imeli lep zlati mir, — to jaz vem, — ker vojna davkov ne presuši, nego je odebeli. Tudi pozoblje marsikojega pridnega človeka, ki ga dom potem grenko pogreša. Zato smelo z naglasom povdarimo: „Varuj nas mili Bože, da se slavna Avstrija ne zaplete v kakšno nesrečno vojno!“ Avstrija naj se tesno zveže s slovansko Rusijo in dva tavžent let ne bode imela nobene vojne; davki se znižajo, ljudje bodo mirno živeli, umetnija znanost in trgovina bo lepo napredovala, — rekel mi je pokojni Anton Slokar, znani kopitoizdelatelj. Dva „tavžent“ let v miru lepo živeti, to so vže majhna nebesa, odzivnem mu jaz; „pa vi vže veste, ker ste bili pri vojcih in ste star politikaš“.

Nek priletni Podčevčan mi je te dni pravil, kar je slišal od svojega starega očeta, kojemu je stari oče rekel: „O gorje, gorje ljudem ki včakajo letnico s tremi osmicami!“ (1888.) In res, na vojno ozbiljno se pripravlja vsa Evropa.

Nekateri ljudje nas strašijo in plašijo z italijanstvom; nū, mi se tega nič ne bojimo. Italijanstvo v Slovincih ne more imeti stalnega obstanka. Za to so vže poskrbeli davno slovanski telesni bogovi, ki ne dajo da vzrasteta kozi rogova do nebesnega svoda. Škoda velika za vsak soldek, ki ga italijanstvo potrosi v ta namen. Vsako iredentarsko srčice je v tem oziru v neskončnej zmoti in mi ga iz človekoljubnega poprišča omilujemo.

Najboljša politika je ta, da Italijani v miru glodajo svojo limono, Slovenci pa v miru nosijo bele štruklje v usta.

Pa čakajmo, nu, čakajmo! da vidimo, kaj nam prinese ozbiljna bodočnost.

Pa kaj provzročuje vojno?

Vojno provzročuje človeška trma, oholost, krivica in tlačenje narodov. V vojno često zapleta dva naroda tudi tuja a tajni sovražnik, ki hoče s tem doseči svoje posebne namene.

Tako protinarodno ščevanje na vojno od strani tujega šuntovca, vidimo v zgodovini pri Rusih in Poljaci, a najposledne v Srbih in Bolgarih.

Kakor se opazuje železna trma in neslana oholost (prevzetnost) pri posameznem človeku, tako tudi v celem narodu, ki žalibog ne pride tako hitro do pravega spoznavanja, da tava po napačnem potu. Svatoplukovci so se sprli, ker so bili od Nemcev v vojno naščevani. Izraelce je prav ljudska trma razbegala, da so se božjim naredbem protivili. Bog jih je klical na razne načine k pravi politiki in opominjal naj se otresejo stare trme, pa vse zaman! Zdaj so razgnani v širni svet, ne imajoči ne vlastnega vladarja ne skupne zemlje.

Tužna naša zgodovina,
Kaže verno kip resnice, —
V borbi rod in domovina
Ima blede vpalo lice.

„Zakaj si vžaljen star Balkan?
Ljudstva čin ti je mrzan?
Tvoj rod na kriv je zlezal pot
Neznajoč še tujih zmot.“

Kdo gnal je dva brata
Na vojno krvavo?
Kdo netil med njima
Sovražstvo, prepri?
Kdo trmo, prevzetnost
Zabil njima v glavo?
Da begol od njiju
Rodbinski je mir.
Še danes nesrečna
Oh tega ne znata,
Da zmota za hrbtom
Sramoto rodi;
Lokavosti tuje
In zla ne poznata
Kdo jima otvori
Zaprte oči?

(Konec prih.)

Od bregov Soče 19. marta 1887. [Izv. dop.] „Wie sich's am Aschermitwoch stellt, die ganze Fastenzeit es hält“ — pravi nek nemški pregovor; ali letos ni obveljal. Na pepelnico sredo smo imeli krasno vreme, a v postu smo dobili, kar si nismo želeli niti pričakovali, namreč obilnega snega, prave mane za polja. Da ne bi le bili prve postne dni tako lepi poletni dnevi!

V nedeljo je dežilo ves dan do trde noči, a proti 9. uri zvečer je jelo prihajati mrzlejš in v kratkem je temperatura globoko padla tako, da je v nekoliko urah bilo belo povsod. Takega snega, kakoršni je zapadel te dni, pravijo stari možje, v Gorici ni bilo uže od davna. Zapadel je povsod do 20 ctm. na visoko; ceste so bile neprehodne, vse zamazane in grde in še slabše so postale drugi dan, ko jih je še dež dobro poškrpil.

O pondeljka zvečer so prenehali dohajati vlaki z Laškega, in tudi iz Trsta, kajti proti Trstu in v Trstu samem je vreme bilo še strašnejše, ker ni samo mélo, temveč pritiskal je še hujši mrz ter divjala grozovita burja, ki je polomila telegrafične kole ter pretrgala brzojavno zvezo z Gorico in Italijo.

Ostali smo osamljeni, kakor v Sibiriji: niti pošte, niti telegrafskih poročil, niti časnikov, nič nismo imeli ter radi tega nismo vedeli, kaj Bismark v svojej trilasatej butici kuha, niti ne važnejših poročil o miru in vojni. Sploh ti dnevi, ki smo jih prebili v takej samoti, kažejo nam, koliko vrednosti so novodobne iznajdbe in kako težko bi človeku bilo, ako bi moral popustiti to, kar mu je zadnjih let vednost in človeški um iznašel.

V tej samoti sem čital po sili vaše tržaške liberalne časopise, ki so pa vedno isto predli ter stikali in tuhtali, kako bi sami, brez tuje pomoči, svoje predale napolnili. Videlo se jim je na licu, da jim strina pošta ni prinesla nič šare z Laškega v raznih listih, da bi iz njih zajemali, ali prepisali slabo izkoprane politične izdelke, koje potem prodajejo ubogim lahkovernim Tržačanom za dobro robo.

Naveličan pričakovati boljšega gradiva od drugod, muzgati sem moral tudi suhoparni naš „Corriere“, kateri, da je le napolnil lačne svoje predale, napolnil jih je z neko „glorijo“ na kralja Humberta, češ: — Gorici, ker vam je dolg čas in ker ne vidite okolo sebe nič drugega, nego sneg in vedno ta sneg, mislite vsaj zdaj na tega slavnega moža, ki bi vendar moral enkrat tudi vam zapovedovati in ne tičati vedno za mejo!

Kdo bi mogel trditi, da ni bila pri-ložnost dobro ugrabljena? Ali še nekaj je bacnol pod nogo njegovemu uredniku, ko se je po goriških ulicah po snegu spre-hajal. Zagledal je namreč kopico vojaških novincev, ki so veselo ukaje se po Gorici peljali in kaj: — tu je tudi nekaj za pri-hodnjo številko; vlovimo muho in nare-dimo konja.

Predzadnja številka je res prinesla strašno novico, da je trohica slovenskih kričačev z slovensko trobojnico vznemir-jala mirne prebivalce „laško“ Gorice ter razsajala po ulicah. Gorjé!

Večkrat sem čital v tržaških listih posamevalne popise skrbnega gosp. Chinchello za živino. Ali zoofilno društvo, kakoršno je v Trstu, potrebno bi tudi bilo v Gorici. Zadnje dni so ceste strašansko grde, kolovozi po njih globoki tako, da voz, kojega navadno vleče en sam konj, sedaj komaj za seboj tirajo dva in trije. Pri vsem tem je pa bilo te dni videti več težko naloženih voz, pred katerimi ste samo dve živinčeti se neprestano mučili ter z največjim naporom voz iz kolesnic premikali.

S tem se uboga živina grozno muči in napevja ter lahko pogine. Sploh trebalo bi tudi pri nas kakega Chinchello, da bi kaznoval voznike.

V Gorici obstoji tudi društvo rudečega križa, kojega hvalevredni namen je, pobirati denar za uboge ranjene vojake. Radodarnost tržaška ni zastoj hvaljena, kajti naj storé radi hvale ali da se od-križajo nadležnih prosilcev, priznati mo-ramo, da tržaški bogatini vendar dosti žrtvu-jejo za uboščka. Tudi razna tržaška društva v ta namen dosti storé ne izimši prekoristnega slov. podpornega društva.

Omenjeno društvo v Gorici pa ima samo 150 udov, kar je za mesto, ki šteje sedaj nad 20 tisoč prebivalcev, gotovo malo. — Poročevalec g. Kürner je pred-lagal v zadnjem občnem zboru, naj se napravi oklic na obvelnost, da se tega društva v večjem številu udeleži. In res taci društva je dandanes potreba; po novejši postavi vsi smo vojaki, ako nam ne manjka roke, noge ali kakega drugega telesnega dela; pomagajmo tedaj tudi našim kolegam vojakom, ki so bili v vojni ponesrečeni!

Zanimanje za tukajšna slovenska društva je splošno. Prišla so v ogled ter se lepo razvijajo. Tukajšna čitalnica je po zadnej sijajnej veselici v prid spomenika neumornega boritelja, pokojnega Erjaveca, mnogo na glasu pridobila ter se tudi v prihodnje pobriga prirejati koncerte in ples v dobrodelni namen in v svojih udov vedrenje. Le tako naprej: naša sveta stvar ne more propasti, ako se je bodedo zavedali in zanjo zanimali!

Prihodnji teden priredi drugo letošnjo „besedo“ v postu. V programu bode mej drugim Förster-jeva „Mi pjevamo“, Abtov

ženski zbor „Oznana zvon veliko noč“ in Kocijancičev „venec narodnih pesmi“; predstavljale se bodo tudi dve kratki veselici. Sploh veselica obeča dobro.

Čim bolj tukajšnji Slovenci napredujejo ter se za svoj jezik in navade zanimajo, tem bolj pa ponehjuje unetost italijanskega prebivalstva za svoje modrišče. V tukajšnjem gledališču poskuša že nekaj časa sem svojo srečo gledališčina družba Puccioni ter se na vse pretege briga, da bi privabila občinstva gledat svoje predstave. Ali tega le noče biti. Namesto 30 napovedanih predstav imela jih je dosedaj še le pet in še to število menda malo ali nič več ne raste. Dosedaj je imela vedno zgubo in boljšega vspeha se jej ni menda nadejati tudi v prihodnje.

Pri takih razmerah in malomarnosti kriče pa lahonski listi, da Gorica je laška in oče „Corriere“ se od jeze peni ko zasliši slovensko govorico! Menda tukaj ni družega človeka, ki bi bil za blaženo Italijo popolnoma unet, razven korjerove židkinje in njenih dopisovalcev ter nekoliko unetih magistratovcev. Drugim velja menda vsem staro slovo: — „ubi bene ibi patria“.

Kanal 16. marca 1887. [Izv. dop.] Na dopis iz Kanala v „Edinosti“ šte. 21. dne 12. t. m. odgovorim le na to, kar ni resničnega.

Župani, podžupani, volilci kanalskega okraja, razun Deskle, se ne ozirajo pri nobenih volitvah na župana iz Deskle, gosp. Konjedića; tedaj tudi volitev cestnega odbora za tukajšnji okraj ni res, da se je vršila pod njegovim vodstvom ali tudi le agitacijo. Da je izvolitev tako izpala, kriva sta le dva naša podžupana volilca, ker sta v nedolžni nevednosti glas zavrgla. Ker so se pri volitvi mnoge nepostavnosti godile, vložile so občine Ročinj, Avče, Kanal, rekurs proti tej, in ni dvomiti, da bi volitev ne bila ovržena.

Ni mi pa potreba zaslug našega gosp. župana tukaj še posebe naštevati, za katere je bil od Nj. Velikanstva že dvakrat odlikovan, in po vsej pravici.

Še manj je potreba dokazovati, da gosp. župan vse zaupanje še vedno pri ljudstvu ima. Bode kdo rekel, uže vsa leta predseduje cestnemu odboru, in kaj smo od njega zadobili? Vselej se je potegoval za podporo dela cest, vedno so mu nasprotovali, ker nismo imeli nobenih doklad za grajenje teh; potem takem nismo imeli tudi nobene pravice zahtevati nagrade za taka dela. Sprevidel je pa tudi naš gosp. župan že to potrebo in za to spoznal važnost teh volitev. Nadjamo se, da z naprej v tem ž njim veliko pridobimo; in zakaj ne, saj mu še dosedaj nobenih moči ne pomanjkuje. Bog ga nam ohrani še dolgo zdravega.

V ozir občinskega zdravnika se je ravno v „Edinosti“ uže mnogo pisalo, in zdaj se dopisnik zopet za dr. Golmajerja trudi, in zakaj? Edino za dobro plačilo, še več za to, da ljudstvo draži, ker se mu le prepri ljubi.

Nič nemamo proti osebi gosp. Golmajerja, tudi ni res, kar dopisnik trdi, da gosp. dr. toliko od ljudi tirja, ali da ne bi bil zadosti postrežljiv. Le krajevne okoliščine temu nasprotujejo.

Da občina nema svojega stalnega zdravnika, ni to nobenemu na škodo, ampak le zdravniku, kateri plače ne dobiva. Ali ni dopisnik morda tržan? Tedaj mora mu biti dobro znano, koliko se je kanalsko županstvo potrudilo za občinskega zdravnika; celo do namestništva so se uže večkrat spisi o tej zadevi odposlali; — občina kanalska in še druge ostale občine, katere se ne ustavljajo donesku plači zdravniški, ne morajo odstopiti pravice, zadobljenih po visokim c. k. ministerstvu notranjih zadev, dne 31. julija 1868 šte. 10198.

Da so opozicije ostalih občin opravilne, ko se ustavljajo plači zdravnika? Zakaj dopisnik tirja, naj Kanal več od njih doplačuje? Ali ni to vsem predobro znano, da je občina Kanal že dozdaj tretino več plačevala od drugih. Kanalska občina pa sama brez pomoči drugih občin ne more razpisati zdravniške službe, letne plače 700 gold.

Vidi se tudi, da dopisnik ni davkoplačevalec in ne ve, kdo ubozim in beračem, kateri vse zdravniške moči in zdravila od občine dobivajo, plačuje. Kdo drugi nego davkoplačevalci, in kdor ni to, naj bode tiho, ker nema pri tem nobene škode, niti nobene krivice.

„Več davkoplačevalcev.“

Iz Istre 18. marca 1887. [Izv. dop.] Le po redko opisuje se naše, ne baš naj-

boljše stanje; nakanol sem torej načrtati čitateljem v današnjem dopisu bolj na drobno zadnje dogodke v tukajšnjih morda najtužnejših delih istrskih. „Ogni bel ballo stufa“, govori prislovica italijanska, toliko poprej pa naveliča človeka „un brutto ballo“. Mi podaniki veleznane občine buzetske smo se nasitili samovoljnega tiranstva ter želimo, da pridejo druge poštenejše moči h krmilu nesrečnej naše občine. Za Pazinsko je ova občina najmenitnejša v zgornjem delu Istre. Pravice in dolžnosti iste ima do 12.000 podanikov in to je tudi uzrok, da je občina ena mej prvimi v Istri.

Dosedanje občinsko zastopstvo v Buzetu je imelo jedino skrb, polniti žepove, dobro živeti in razveseljevati se, gledajoč na počasno izumiranje slovanske bujne krvi. Zaman ozirah se, potnik, po občini, da bi ugledal pametnjak, koji si je postavilo zastopstvo v vekovečno pamet potomcev. Ni ga, in ga ni. Je-li kde dobra cesta? Ni je. Človek lomi si noge po tri, štiri ure, da dospe v koje po večje selo. Pač je okolo Buzet-grada vse s cestami prekrizano, po polu ure od grada spremene se v kozje stezice. Vzlasti v Čiče ni poti, zato pa žele ljudje potniku „dobru stražo“, ker so jim poti le ideali. In vendar Čičarija polni največ občinsko blagajno.

V vsej občini, ponavljam, ima okolo 12.000 občanarjev, pa je jedna, reci: jedna redovita čista hrvatska učilnica, drugih pet ali šest je italijanskih ali pa mešanih. Kam ginejo šolske doklade na davek?

Ker govorim uže o učilnicah, opišem vam v tem listu že omenjeni dogodek barski, dogodivši se prošli mesec v vzor — gradu Roču. Tamošnji vrli učitelj razkazal mi je posledice onega junaškega čina, koji čin bode gotovo zlatimi pismenkami vbiležen v letopis te slavne občine. Razbivši okna dospeli so v šolsko sobo. Črnolom pokropili so zide na okolo v večno pamet na svojo surovost; hrvatske knjige, druge šolske tiskovine, slike in vso pokretnino znosili so na kup pred desko in tukaj zažgali. Učiteljeve knjige, koje je imel v stanovanji (on ne biva v njem) raztrgali so in vrgli skoz okno po njivah. Da pa bode znal učitelj, kaj je temu pohodu dalo povod, napisali so na šolsko desko več umazanih besed in tudi: „noi non siamo Croati bensì Istriani“. Vse to se je zgodilo pred nosom župana in c. kr. žandarmerije. Čeprav žandari, kakor se trdi, marljivo iščejo zločincev, niso še nobenega našli in menim, da ga tudi ne najdejo.

— Je to barbarizem? Človeku se pojmi mešajo, in ne more niti več ločiti slabega od dobrega. Oni, ki kulturo sejejo, to so učinili. To mora biti plemenito delo!

Ali pustimo ta estetična in psihologična prašanja in premišljajmo še časek buzetsko občino.

Čičarija ne prideluje vina, čeprav bi dobro vsevalo, mora pa plačevati nad 9 novč. na liter užitninskega davka, druge strani Istre, kjer je vinske kapljice v izobilji, plačavajo nekaj nad 4 novč. na liter. Občinsko načelnništvo ni se nikoli pobrinolo, da se ta krivični davek zniža. Naj plati Čič, saj služi veliko z ogljem!

Znano je obče, da se prodaje sol ob istranskej obali ribičem — večinom italijanskim podanikom — po 4 novč. kilogr., da mogo soliti ribe. Čič pa, ki porabi v isti meri, če ne več soli, da je daje ovcam, da soli sir, plačuje sol po 12 novč. Omeniti moram sicer, da se daje vsako leto gospodarjem po 7 kilogr. soli na osobo po 7 novč. kilogr., ali kaj je to pri 50 ali 100 ovah.

Sveta dolžnost je občinskemu načelnistvu, potegnoti se za ovo pravično stvar.

Ali kaj je Talijanu za „ščave“, da je le on sit, pa je vse dobro.

V občini je gospodarilo županstvo 6 let. Pri novih volitvah pridobili so Hrvatje večino, ali pri izboranju „podestata“, velikega župana ni bilo nazočne italijanske manjine. Občinsko zastopstvo je bilo razpuščeno, a na njegovo mesto imenovano opravilništvo, obstoječe iz pet mož, treh Italijanov in dveh Hrvatov, s plaščem za burjo. Opravilništvo opravlja že drugo leto, dakako zakonito (glej extra-zakone za Buzet, tiskane v Draguču) to osodopolno občino.

Tekom drugega meseca bomo imeli konečno občinske volitve in čeprav si Karnjeli in Šarenjaki veliko prizadevajo, da bi volilce si pridobili, nadejamo se, da bomo zmagali v vseh treh telih.

S tem gradom pađe glavna trdnjava v koperskem okraju. Štirje kotari v Istri bodo naši in združenimi silami jurišali bomo na zadnja dva kotara. Istra bode zopet slovanska. Dao Bog i sreča junačka! Vrbović.

Domače vesti.

Odlični gostje. Baron Franjo Schmidt-Zabierow, deželni predsednik Koroške je dospel v pondeljek zvečer v Trst ter se nastanil v hotelu de la Ville. — Nemški poslanec pl. Mohl, koji je bil pred malo časom imenovan višjim dvornikom japonskega cesarja, prišel je iz Celovca v Trst, da se vkreca ter odpotuje na svoje novo stanišče v Ispou. Nahaja se tukaj tudi poveljnik c. k. mornarice, viceadmiral baron Sterneck.

Imenovanje. Cesar je imenoval vojno-zdravniškega vežbenika I. razreda v rezervi, dr. Ladislava Witthen začasnim korvetnim zdravnikom.

Odlikavanje. Načelnici uršulinskega samostana v Loki je cesar podelil zlati križec s krono za zasluge. — Načelnik davkarske uprave v Trstu, Rudolf Lyro, dobil je v pripoznanje izvrstne svoje službe naslov in značaj višjega finančnega svetovaleca.

Zankov v Trstu. Poznati vodja prevratne stranke v Bolgariji, Dragan Zankov, je dospel v petek zjutraj z Lloydovim parnikom iz Carigrada v Trst ter je isti večer zopet odpotoval.

Tržaška čitalnica napravi v soboto, 26. t. m. ob 8½ uri zvečer malo veselico.

Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu. Poziv na II. redni glavni zbor, ki bode v nedeljo 3. aprila 1887 ob 5½ uri popoldne v dvorani „Slovanske čitalnice“. Dnevni red: 1. Nagovor prvomestnikov. — 2. Izvestje zapisnikarjevo. — 3. Izvestje blagajnikovo. — 4. Posamični predlogi in želje. — 5. Volltev načelnistva. — 6. Volitev zastopnika za veliko skupščino. Spoštovane gospode družtvenike podpisano vabi, da se v obilnem številu udeležijo važnega letnega zbora.

Vabila vo se uže začela razpošiljati gg. družtvenikom. Ker načelnistvo nema na razpolago svojega sluga in ker mu ni znano stanovanje vsacega posamičnega, ne more tudi biti odgovorno, ako se komu ne prinese poziv na dom. Č. gosp. družtveniki naj se zatorej blagoizvole oglašiti pri čuvarji del. podp. družtva (Via molin piccolo št. 1.), kateremu so se vsa vabila izročila, da jih razda.

V Trstu, 20. marca 1887.

Načelnistvo

tržaške podružnice sv. Cirila in Metoda
Opomnja. Čestiti gg. družtveniki uvedo lahko v zbor tudi druge gospode, ki se žele vpisati v družbo.

Občni zbor delalskega podpornega društva bode na belo nedeljo, dne 17. aprila. Računi se bodo še v tem tednu začeli razpošiljati. Ako želi kak ud staviiti kak predlog, mora to v zmislu pravil naznaniti odboru 14 dni pred občnim zborom.

Jama „cesarjeviča Rudolfa“ pri Divači se početkom prihodnjega meseca slovesno odpre ter priredi ravnateljstvo južne železnice v to svrhu o velikonočnih praznikih poseben vlak z Dunaja v Divačo.

Zopet vstavljen promet. V pondeljek zjutraj je odšel vlak iz Trsta, toda pri Gorenjih Ležečah moral se je radi prevetkega snega zopet obrniti. Pri tej priliki je skočilo kakih 30 voz iz tira ter je bila vsled tega proga zopet zaprta. Brzovlak tedaj iz Trsta ni mogel niti oditi in poštini vlak je moral čakati do 5. ure popoldne.

Tržaška pošta je vsled protrganega prometa zadnje soboto dobila nad 70.000 pisem, mej temi nad 4000 priporočenih. Pa tudi brzojavni glavni ured je imel strašansko dela, da je cele kupe poslanice, došlih po raznih potih, zabiležil in izročil. Ko so prvokrat prišle poslanice, tu je bil prav pritisek, ljudje so jih kar na hip hoteli imeti, še predno so jih mogli uradniki razdeliti in zabiležiti, in to pri tako obilem številu ni tako lahko, kakor bi mislil človek, ki s tacimi rečmi nema opravka.

Mestni odbor tržaški ima novoj ob 6 uri javno sejo. Na dnevnem redu je mej ostalim tudi predlog za osnovanje trga za zelenjavo in sadje v bližini ulice Beecherie in predlog tržaškega odbora za polepšanje mesta za nasajenje vrta na trgu Dogana.

Zadnje zlo vreme je napravilo na Kranjskem in na Krasu prav mnogo škode in zmešnjave. V Sežani, Senožečah in Razdrtem so bili zameti po 2 do 4 metre visoki, v Gabrčah, Senodolih in še v kakej drugej stranskej vasi je ljudi tako zamelo, da niso mogli iz hiše, dokler jih niso odkidali. — Pošto so iz Trsta vozili do Sežane in Senožeč, od tam naprej pa so jo morali nositi in je tržaški c. k. poštar moral najemati po 60 do 70 noscev, kateri so dobivali po 3 do 4 gld. na dan. — Tako prenašanje je trajalo 3 dni.

Poštno direkcijo v Trstu je stalo to izvanredno pošiljanje 700 do 800 gld. Le škoda, da ni direkcija pošiljanja po voznej cesti 2 dni poprej začela, ker v Trstu je bilo zaradi izostajanja pošte mnogo trgovini jako škodujočih nastopkov. — Kakor iz Trsta proti Ljubljani, tako so pošto tudi iz Ljubljane proti Trstu nosili in so dotični ljudje po ves dan gazili, predno so prišli do Postojne. Takega vremena, to je toliko snega, osobito na Krasu in na Notranjskem o tem času niti prav stari ljudje ne pamtijo. — Vse pa kaže, da bomo imeli še neugodno vreme do konca tega meseca, za prihodnji teden pa razni vremenski proroki prorokujejo zopet, prav lepo vreme.

Velika sreča pri vsem tem je, da ni bila vegetacija še skoro prav nič razvita. Promet mej Trstom in Dunajem se od nedelje sem redno vrši; ali pošta je imela te dni posla noč in dan.

Velikanska želva v tržaškem zalivu. Poroča se — mi nečemo dajati poročtu za resnico — da se v tržaškem zalivu opazuje velikanska, dva metra dolga želva, ki je marsikoga prestrašila; nekateri celo trde, da je prebrnola oba pogrešana čolna. Od druge strani pa se poroča, da je pogrešani čoln z mornarji našla neka italijanska ladja blizu Benetek ter mornarje nakrov vzela; pa tudi ta vest ni se potrdila.

Nezgoda na morju. Parnik Quietto društva „Istra-Trst“ je zadel večeraj med Porečjem in Novimgradom na dno. Dasi prav je bil udarec silen, vendar je parnik malo poškodovan, kar dokazuje njegovo izvrstno zgradbo.

Tržaške novosti:

Najden s t o t a k. Sodar Miroslav Makovic, v službi pri g. Kraws-u je našel v nedeljo zvečer v ulici Fontonone št. 8 stotak. — Dasiravno on ne živi baš v sjajnih razmerah, ga je pošteno oddal svojemu gospodarju, kjer ga more podignoti dotični, koji je to izdatno svoto izgubil. — Pošteni Makovic pa zasluži javno priznanje.

N e s r e č a. Včeraj opoldne je podrl nek voz mornarja Petra Pertunais v ulici Carciotti. Siromak si je pod kolenom levo nogo poškodoval.

O g e n j. V pondeljek zvečer je nastal požar v tovarni mila g. Karla Pollak v ulici S. Frančiška št. 36. Bili so namreč nekateri z oljem napolnjeni sodje približno vroče peči, vsled česar se je olje unelo. — Ognjegaseci so takoj prihiteli, plamen zadušili ter je nastala škoda neznatna.

Najden m r t v e c. Poročali smo o nesreči, koja se je pripetila 13. t. m. na morju, kajti o osodi onih mladeničev, koji so se izleta vdeležili, se do pondeljka ni moglo nič gotovega doznati. V pondeljek zjutraj pa je neka ladja iz Chioggie našla 5 milj od obrežja truplo Antona Gregorich, sina fabrikanta ščetk, koji je bil tudi med ponesrečenimi. — Gotovo je tedaj, da so tudi ostali vtornili.

Policijsko. V nedeljo so zaprli Ivana C., ker je razbijal v nekež zloglasnej hiši ulice S. Filippo. — Stefan S. je pretil sè sekuro v roki svojej lastnej ženi, da jo ubije. Žena je klicala na pomoč ter so straže razjarjenega soproga odvele v ulico Tigor. — V nekež gostilni ulice Molin a vento so se sprli nekateri težaki pri igri. Andrej B. je udaril Mihalja Uicicha sè steklenico po glavi in utekel. — Čevljariju Lorencu L. v ulici Riborgo št. 13 je ukradel nek uzmovič 2 para škorenj, vrednih 13 gl. — V prodajalnici Marije B. v ulici dei Bachi št. 7 se je v pondeljek zvečer skril nepoznat tat ter odnesel ponoči iz zaprte miznice 30 gl. — Bila je velika svota denarja shranjena, koje se pa tat še dotakol ni. — Res čudno?

Iz Labina se nam poroča: Danes, 21. februarja 1887. se je Labin na veke proslavil. Imamo namreč v tem hrvatskem mestecu en par Italijanov in dva para renegatov. Ustanovili so ti slavni potomci starih Rimljanov društvo „pro Patria“. Kaj se je pri tej priliki govorilo, o tem molčimo, ker nismo čuli, a ljudje pripovedujo marsikaj, kar bi bilo za državnega pravdnika. Odposlali so se tudi urbi et orbe telegrami, v katerih se je slava pela italijanskej Istri in italijanskej patriji. — Drugo poročilo: Ko sem bil uže odposlal poročilo o našej „Patriji“, pritekla je nekdo k meni ter mi rekel: „Patrija je dobila brzojavno vest od tržaškega brzojavnega urada, da je ta urad njene brzojave zaplenol na podlogi člena 7 mejnarodne pogodbe“. — Če je prvo moje poročilo resnično, potem bode tudi drugo. Ko kaj več zvem, poročim.

O požaru ljubljanskega gledališča. Zavarovalno društvo „Azienda“ v Trstu je darovalo 150 gold. onim, koji so se odličili pri trudopolnem gašenju požara ljub-

Tiskarna V. Dolenca v Trstu.